

"Cum citești în ea?"

2 mai 2005

Gili Cârstea

Vorbeam ieri despre intervenția salvatoare a Domnului Hristos în favoarea femeii prinsă în adulter. Sigur că a fost o capcană a liderilor religioși; iudeii fiind sub ocupație romană nu aveau dreptul să execute pe nimeni. Dar dacă nu ar fi fost sub ocupație? Cum ar fi reacționat Isus? Ar fi aruncat El primul cu piatra, așa cum cerea legea?

Percepția populară era că noul profet nu are nici un respect pentru legea lui Moise. Hristos chiar a fost pus în situația să Se apere, ca și Pavel, afirmând că nu a venit să strice legea, ci să o împlinească. Pentru păzitorii legii era însă cu neputință de înțeles ce fel de împlinire a legii era aceasta, când El intervenea chiar împotriva aplicării celor mai clare indicații ale legii. Aici era un caz foarte concret. Cineva călcase legea, iar legea trebuia aplicată, nu ocolită.

De atunci, toți partizanii neprihănirii lui Hristos au fost acuzați că slăbesc cerințele legii. Concepția că harul este împotriva legii s-a propagat până în zilele noastre. Sunt puși sub acuzare publică cei care susțin că Dumnezeu este sfânt conform legii, și deci nu poate acționa împotriva propriilor Sale norme. Teologia populară susține că Dumnezeu este milos, adică iartă pe păcătoșii pocăiți, dar drept în a condamna la moarte și executa pe păcătoșii care au depășit granițele răbdării divine. Ba unii insistă că are dreptul nu numai să condamne la moarte, ci să și tortureze pe inculpat pe măsura crimelor lui.

Cazul femeii aduce în discuție un alt subiect foarte disputat în poporul nostru. Există teama că solia neprihănirii lui Hristos este o depărtare de la adevărurile adventiste, care ar produce slăbirea standardelor printr-o concepție greșită despre caracterul lui Dumnezeu.

Oferind iertare acolo unde se impunea pedeapsa capitală, Hristos a fost acuzat că răstoarnă credința adevărată. În realitate, El dorea să confrunte pe teologii lui Israel cu întrebarea fundamentală: "Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?"

Ei spuneau că au citit corect. Dumnezeu omorâse miliarde la potop. Arsesse Sodoma și cetățile din câmpie. Poruncise distrugerea completă a populațiilor păgâne cucerite. Dusesse chiar pe Israel în robie atunci când se închinase la idoli. Dumnezeu era drept și inflexibil cu

păcatul. Și încă ceva. Le promisese cucerirea lumii pe calea armelor. Cine era acest impostor care le spunea că au citit greșit în Scriptură?

Hristos încerca să-i convingă că Tatăl nu este Nimicitorul, ci Restauratorul, Mântuitorul. Le arăta că ceea ce auuziseră ei "în vechime" era vechiul legământ, drumul ales de oameni împotriva dorinței divine. El venise să-L descopere pe Tatăl cu totul altfel decât citiseră ei în Lege.

La fel s-a întâmplat în 1888. Dumnezeu dorea să confrunte pe teologii Israelului spiritual cu întrebarea fundamentală: "Atunci, de ce legea?"

Dar birocrații de la Conferința Generală nu puteau accepta sub nici o formă că au citit greșit Scriptura. Nu numai că s-au opus unei descoperiri epocale despre caracterul lui Dumnezeu, dar nici măcar nu au fost capabili să accepte că "în acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală" (EGW 1888 Materials, p. 1574). Ei numeau solia de la Dumnezeu și timpul prezentării ei ca fiind „cea mai mare calamitate care s-a abătut asupra noastră.” Ceea ce sora White declara, prin inspirație și sub îndrumarea îngerului, a fi „o foarte prețioasă solie” și „ultima solie de har,” ei spuneau că este „o lucrare de inovație și dezintegrare.”

Nu observați că astăzi ne confruntăm cu același gen de împotrivire? Ne întoarcem la întrebarea de bază a felului în care citim în Scriptură. În timp ce unii văd în lege o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, alții insistă că ea nu este altceva decât un cod moral pentru călăuzirea oamenilor. Există o încăpățănare ciudată la "păzitorii legii" de a nu recunoaște că legea este fundamentul neprihănirii și caracterul lui Hristos, așezându-L pe Dumnezeu în afara jurisdicției legii. De aici, necesitatea ca Dumnezeu să pedepsească până la exterminare pe opozanții Săi fără ca fapta să intre sub incidența vreunei legi.

Numai că o astfel de poziție distruge chiar temelia neprihănirii lui Hristos. Este complet nepotrivit ca El să afirme că a "păzit poruncile" Tatălui Său, deși nimeni nu știe care sunt acele porunci, atâta timp cât Dumnezeu nu Se supune legii morale și este deasupra ei. În plus, Hristos afirma că sursa neprihănirii Sale era "Tatăl, care locuiește în Mine." El era Modelul și Capul pentru noua familie a lui Dumnezeu, oameni părtași de natură divină, în a căror inimă este scrisă legea.

El ne îmbie cu ardoare să pricepem că neprihănirea este în legătură cu legea: "Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă Legea Mea!" (Isa 51:7).

După felul în care reacționăm la solia despre neprihănirea lui Hristos, am fi teribil de nervoși dacă ar veni astăzi un profet în numele Domnului și ne-ar spune că am citit greșit Scriptura. Formula lui, de genul "Ați auzit că s-a spus în vechime... Dar eu vă spun..." ar fi la fel de disprețuită astăzi ca totdeauna. Istoria se repetă, natura umană nu s-a schimbat, iar spiritul de gloată este astăzi la fel de viguros și eficient atunci când este vorba de "interceptat" solia lui Dumnezeu de adevăr prezent.